

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 8711202854
Dátum vydania rozhodnutia: 17.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8711202854.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, IČO: 31 364 501, proti žalovanému BAU land, spol. s r.o., so sídlom Levočská 2, Poprad, IČO: 31 687 539, zastúpenému JUDr. Mikuláš Buzgó, advokát so sídlom Štúrova 20, Košice, IČO: 31 955 088, v časti o zaplatenie 3.590,76 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 16Cb/162/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/14/2019 - 315 zo dňa 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k proti žalovanému na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 16Cb/162/2011 - 260 zo dňa 20. septembra 2018 (z pôvodne žalovanej sumy 8.535,98 eur) zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 3.590,76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % z čiastkových súm a za dobu podľa výroku rozsudku. V poradí druhým výrokom zastavil konanie o zaplatenie 4.945,22 eur a úrokov z omeškania uvedených v tomto výroku a tretím výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že dňa 20. júla 2000 bola medzi žalobcom ako správcom majetku štátu v železničnej stanici Poprad a žalovaným, uzatvorená nájomná zmluva, predmetom ktorej bola pozemková plocha o výmere 625 m², bližšie uvedená v článku II a vyznačená v geometrickom pláne tvoriacom

súčasť nájomnej zmluvy. Táto zmluva bola uzatvorená na 5 rokov a obsahovala cenu nájmu i platobné podmienky. Počas trvania zmluvy došlo k zvýšeniu nájomného, ktoré bolo žalovanému písomne oznámené. Z tejto zmluvy evidoval žalobca neuhradené faktúry v celkovej výške 3.590,76 eur.

3. Dôvodom neuhradenia nájomného žalovaným mala byť spornosť vlastníctva pozemkov, ktoré boli predmetom nájmu a o ktorých sa viedlo na súde prvej inštancie (iné) konanie o určenie vlastníckeho práva, pod sp. zn. 21C/84/2011. V tomto konaní žalovaný, spolu so subjektom -Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť so sídlom Wolkerova 466, Poprad (ďalej len „SAD Poprad“), vystupovali na strane žalobcov proti Slovenskej republike, tvrdiac, že predchodca SAD Poprad mal na základe hospodárskej zmluvy o prevode správy z roku 1977 predmetné pozemky dané do správy, pričom uchádzať sa o ich vlastníctvo bolo možné až po privatizácii (majetku štátu) v roku 2002. Rozsudkom súdu prvej inštancie

z 15. novembra 2012 bola žaloba zamietnutá, pričom časť žaloby, týkajúca sa neexistencie rampy na nehnuteľnostiach, bola vylúčená na samostatné konanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Co/98/2013 - 230, z 26. mája 2014, okrem iného potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva aj vo vzťahu k tým parcelám (KN č. XXXX/XX a č. XXXX/XX), ktoré tvorili predmet nájomnej zmluvy. Rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“ alebo „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 40/2017, z 19. januára 2017, došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti žalovaného a SAD Poprad v uvedenej veci.

4. Vychádzajúc z uvedených skutočností súd prvej inštancie k tvrdeniam žalovaného o tom, že v prípade parciel, ktoré sú predmetom nájomnej zmluvy, nie je žalobca správcom majetku vo vlastníctve štátu, a dokonca, že ani štát už nie je vlastníkom týchto nehnuteľností v dôsledku privatizačného procesu, uviedol, že o vlastníctve parciel KN č. XXXX/XX

a č. XXXX/XX bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21C/84/2011, kde bola ako vlastníč určená Slovenská republika - v správe žalobcu. Z tohto dôvodu neakceptoval požiadavku žalovaného na predloženie dôkazu o tom, že žalobca mal v správe uvedené pozemky aj po roku 1977, keďže dokazovanie ohľadom týchto skutočností už prebiehalo v konaní sp. zn. 21C/84/2011. Taktiež zamietol návrh žalovaného na odročenie pojednávania a vykonanie dôkazu doplnením odpovede

od Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky v súvislosti s privatizačným projektom SAD Poprad š.p., nakoľko cieľom týchto návrhov bolo spochybňovanie vlastníckeho práva, resp. správy žalobcu, a teda spochybňovanie skutočností, o ktorých už bolo (právoplatne) rozhodnuté v inom konaní.

5. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 663, § 664, § 665 ods. 1 a § 671 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a dospel k záveru, že v nájomnej zmluve bol riadne dohodnutý predmet i výška nájomného, pričom v obchodnoprávných vzťahoch neobstojí námietka, že žalovaný nájomnú zmluvu uzatváral v tiesni a pod tlakom, že by s ním potom nebola uzatvorená kúpna zmluva na predmetné pozemky. Žalobu preto vo vzťahu k sume 3.590,76 eur považoval za dôvodnú.

6. Ďalej konštatoval, že dňa 1. apríla 2003 uzatvorili žalobca a žalovaný ďalšiu nájomnú zmluvu, ktorej predmet je špecifikovaný v článku II, a prenajaté plochy boli vyznačené v geometrických plánoch tvoriacich súčasť aj tejto nájomnej zmluvy. Predmetom nájmu bola okrem iného aj rampa, na ktorej je postavená stavba vo vlastníctve žalovaného. Táto zmluva bola uzatvorená na 10 rokov a dňa 30. novembra 2010 k nej bol urobený dodatok.

Z tejto zmluvy evidoval žalobca neuhradené faktúry v celkovej výške 4.945,22 eur.

Listom zo dňa 16. apríla 2010 oznámil žalovaný žalobcovi pozastavenie úhrad za prenajaté pozemky z titulu neoprávneného majetkového prospechu, pričom spochybňoval výmeru parciel, ktoré boli predmetom nájmu a poukazoval na to, že zmluva bola uzatvorená v tiesni. Pokiaľ už skôr nepozastavil úhrady časti nájomného, tak len z dôvodu príslužbu žalobcu

na odpredaj pozemkov, ktorý bol viazaný na existenciu jestvujúceho nájomného vzťahu. Žalovaný žiadal

o uznanie vzniknutého neoprávneného majetkového prospechu žalobcu a vystavenie dobropisu, ktorým by sa rozdiel zúčtoval. Dňa 8. apríla 2013 však vzal žalobca v tejto časti žalobu späť z dôvodu uhradenia dlžnej sumy žalovaným a súd prvej inštancie preto konanie v tejto časti, so súhlasom žalovaného, zastavil v súlade s § 144 a 145 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

7. Vo vzťahu k úrokom z omeškania uviedol, že ich požadovaná výška nepresahovala zákonom stanovený rámec, kedy v období od 13. mája 2009 do 12. apríla 2011 bola ich výška v obchodnoprávných vzťahoch 9 % ročne, pričom úroky boli priznané odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr do zaplatenia, resp. do dňa, kedy bol žalobcom vystavený v prospech žalovaného dobropis alebo bola žalovaným uhradená časť uplatnenej pohľadávky, čo sa udialo dňa 27. marca 2013 vo vzťahu k sume 4.945,22 eur.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP, pričom zohľadnil plný úspech žalobcu v spore, keďže čiastočné zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby bolo zavinené oneskorenou úhradou dlžnej sumy zo strany žalovaného počas prebiehajúceho konania.

9. Na odvolanie žalovaného, ktorým napadol všetky výroky prvoinštančného rozsudku, vrátane výroku o zastavení konania, Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/14/2019 - 315, zo dňa 26. novembra 2019, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.590,76 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny, stotožniac sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu. Zároveň odmietol odvolanie žalovaného proti výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie 4.945,22 eur s príslušenstvom. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. K potvrdzujúcemu výroku, na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne vychádzal z aktuálnych údajov katastra nehnuteľností vo vzťahu k tým nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom nájomnej zmluvy so žalovaným, a to aj v čase uzatvorenia nájomnej zmluvy. Akékoľvek prejudiciálne riešenie vlastníctva v predmetnom spore by bolo nehospodárne a právne bezvýznamné, keďže by nemohlo byť podkladom pre zmenu zápisu v katastri nehnuteľností. Konštatoval, že súd prvej inštancie, opierajúc sa aj o výsledky konania sp. zn. 21C/84/2011, mal dostatočne preukázané, že tvrdenia žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sú nepravdivé. Žalovaný navyše nešpecifikoval, v akom rozsahu a za aké obdobie malo žalobcovi vzniknúť bezdôvodné obohatenie.

11. Odvolací súd záverom uviedol, že boli splnené všetky podmienky pre zastavenie konania súdom prvej inštancie v časti o zaplatenie 4.945,22 eur s príslušenstvom, pričom k späťvzatiu časti žaloby dal žalovaný súhlas. Keďže uvedeným výrokom neboli dotknuté práva žalovaného, odvolací súd v tejto časti považoval jeho odvolanie za podané neoprávnenou osobou, a preto ho podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

12. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu a proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Namietanú tzv. zmätočnosťnú vadu (§ 420 písm. f/ CSP) podľa neho založilo jednak nevykonanie ním navrhovaného dokazovania na objasnenie skutočnosti, že právny predchodca žalobcu mal majetok, za ktorý sa požaduje nájomné, v správe aj po roku 1977. Okrem toho sa podľa dovolateľa súdy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozsudkov dostatočne nevysporiadali so špecifickým argumentom, podľa ktorého žalobca nemôže

byť správcom majetku štátu, za ktorý požaduje nájomné, pretože takéto právo prislúcha inému subjektu. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), predovšetkým súdom odvolacím, potom podľa názoru dovolateľa tkvie v tom, že sudy nižších inštancií bez ďalšieho vychádzali zo zápisu vlastníckeho práva štátu a práva správy majetku štátu na strane žalobcu, hoci z časti judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, „dovolací súd“ alebo v skratke „NS SR“) vyplýva nemožnosť absolútneho spoliehania sa na zápisy v katastri nenuteľností, a práve o taký prípad podľa dovolateľa malo ísť aj tu, keď ešte v roku 1977 došlo k uzavretiu hospodárskej zmluvy, ktorou bolo právo hospodárenia s majetkom štátu prevedené z právneho predchodcu žalobcu na inú osobu, ktorá sa následne v rámci procesu privatizácie mala stať i vlastníkom takéhoto majetku. Na preukázanie stavu rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu uviedol dovolateľ rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/88/1997 a sp. zn. 4Cdo/196/2019, z 28. novembra 2019. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

13. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca tak, že žiadal, aby dovolanie bolo zamietnuté ako nedôvodné.

14. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok treba odmietnuť.

K dôvodom prípustnosti dovolania.

15. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

16. Podľa § 420 CSP, je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúceho tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

17. Pre dovolanie podané podľa § 421 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací

dôvod (§ 420 v spojení s § 431 ods. 1 CSP a/alebo § 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 8. júna 2017).

K prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP.

19. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej len „ústava“).

22. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017).

24. Dovolací súd z vyššie uvedených hľadísk preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Namietanú zmätočnosťnú vadu malo podľa dovolania založiť predovšetkým neakceptovanie toho

návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania, ktorého podstatou malo byť preukázanie, že žalobca (či presnejšie jeho právny predchodca) mal majetok štátu, prenajatý žalovanému (za ktorý sa tiež požaduje zaplatenie nájomného), v správe aj po roku 1977, v ktorom došlo k uzavretiu hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku, a po ktorom čase tak mala byť správcou majetku štátu (údajne) iná osoba.

26. Dovolací súd predovšetkým uvádza, že v civilnom sporovom konaní súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie sporových strán (§ 185 ods. 1 CSP, resp. § 120 ods. 1 OSP s účinnosťou do 30. júna 2016). Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku.

27. Vádu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP však nezakladá už to, ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov alebo i viaceré takéto dôkazy vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. O prípad nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) rozhodnutia, založenej na takomto pochybení, by pritom mohlo ísť len vtedy, ak by dôkazy boli hodnotené v rozpore so zásadami elementárnej logiky, prípadne ak by závery boli vyvodzované z dôkazu, ktorý vôbec vykonaný nebol; o žiaden taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

28. Dopĺňanie dokazovania na otázku, kto s majetkom, za ktorý sa požaduje nájomné, hospodáril, resp. mal hospodáriť po uzavretí takejto zmluvy (hospodárskej zmluvy z roku 1977), bolo aj podľa dovolacieho súdu nadbytočné a z pohľadu možnosti ovplyvniť tým závery súdov o aktívnej legitimácii žalobcu nepotrebné, keďže touto argumentáciou sa sudy nižších inštancií už zaoberali, hoci v inom súbežne vedenom sporovom konaní (sp. zn. 21C/84/2011), v ktorom napokon právoplatne uzavreli otázku vlastníctva, resp. správy aj tých pozemkov, ktoré tvorili predmet tu žalovanej odplaty za ich užívanie. Výsledkom uvedeného konania (sp. zn. 21C/84/2011) bol aj naďalej nezmenený stav aktuálneho zápisu dotknutých nehnuteľností v katastri nehnuteľností v prospech žalobcu. Nevykonaním takéhoto dokazovania nemohlo dôjsť k porušeniu práva strany na spravodlivý proces, nakoľko tu nešlo ani o celkom výnimočný prípad možnosti vykonania dokazovania práve a len dôkazom, ktorý sudy nižších inštancií odmietli vykonať.

29. Žiada sa dodať dovolaciemu súdu, že z doloženého rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013-230 z 26. mája 2014 vyplýva, že ním došlo k potvrdeniu rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 21C/84/2011-201 z 15. novembra 2012 (právoplatného 1. augusta 2014), a to vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v kat. úz. H., zapísaným na LV č. XXX, o.i. aj k pozemkom KN XXXX/XX. a KN XXXX/XX, ktorú podali žalobcovia 1/ BAU land, spol. s r.o. a 2/ Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, voči žalovanému Slovenská republika - Železnice Slovenskej republiky, Bratislava. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku Krajského súdu v Prešove vyplýva konštatovanie, že predmetom dokazovania i posudzovania bola aj Hospodárska zmluva z 31. decembra 1977 o prevode správy národného majetku podľa

§ 347 Hospodárskeho zákonníka, z odovzdávajúcej organizácie Východné dráhy, zastúpené Správou dráhy v Bratislave, na preberajúcu organizáciu Československá štátna automobilová doprava n. p., podnikové riaditeľstvo Košice. Ďalej bolo konštatované, že predmetom prevodu vtedajšej správy národného majetku boli len budovy, nie však predmetné pozemky.

Krajský súd v Prešove uviedol výslovne, že napokon SAD š.p. Poprad ako nájomca uzatvoril s prenajímateľom Železnice Slovenskej republiky Bratislava 02.01.2001 nájomnú zmluvu o nájme pozemkovej plochy Železníc Slovenskej republiky podľa § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď „nepochybné predmetom nájmu....boli aj nehnuteľnosti....(parcely...

KN XXXX/XX a KN XXXX/XX)“ a ďalej, že SAD a.s. vznikla dňom 01.05.2002, pričom v rámci privatizácie podľa zák. č. 92/1991 Zb. predmetom privatizačného projektu voči SAD š.p. Poprad „predmetné nehnuteľnosti neboli.“

30. V danom prípade žalovaný v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietal tiež nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií vo vzťahu k tvrdenej absencii špecifickej odpovede na jeho argument o neexistencii práva správy majetku štátu

na strane žalobcu (ako predpokladu existencie jeho aktívnej legitímácie v spore), pretože takéto právo prislúcha inej osobe. V tejto súvislosti je ale potrebné (opätovne) uviesť, že tento argument bol len súčasťou obrany žalovaného voči požiadavke žalobcu a mal pôvod

v argumentácii z iného konania iniciovaného žalovaným a ďalšou osobou (SAD Poprad) proti štátu (Slovenskej republike), reprezentovanému žalobcom v prejednávanej veci, vedeného súdom prvej inštancie pod sp. zn. 21C/84/2011, ktorého predmetom bola (o. i.) požiadavka

na určenie vlastníckeho práva SAD Poprad k viacerým nehnuteľnostiam, vrátane tých uvedených v nájomnej zmluve sporových strán v prejednávanej veci (tu porovnaj najmä

č. I. 75 - 83 spisu). Požiadavka sledujúca odstránenie zápisu vlastníckeho práva v prospech štátu v katastri nehnuteľností tak sledovala i odstránenie súvisiaceho zápisu práva správy majetku štátu na strane žalobcu (hoci práve toto z petitu žaloby nevyplyva); úspech takejto súvisiacej požiadavky však bol závislý na úspechu tej hlavnej. Ak ale žalobcovia v konaní o určenie ich vlastníckeho práva neuspeli [a takýto výsledok konania sa stal

po potvrdzujúcom rozsudku, týkajúcom sa tiež oboch pozemkov uvedených v tej nájomnej zmluve, ohľadne ktorej sa na žalobe zotrvalo (konkrétne parcely č. XXXX/XX a XXXX/XX) definitívnym], žiadnemu zo súdov nižších inštancií nešlo oprávnené vytýkať,

že sa po nedosiahnutí zmeny na strane vlastníka nehnuteľností už ďalej rovnakou otázkou nezaoberal a ani v odôvodnení svojho rozsudku nerozvinul osobitné úvahy, či je to práve žalobca, komu prislúcha právo správy majetku štátu (k tomu pozri tiež ods. 28, 29). Z hľadiska týchto námietok dovolateľa podané dovolanie v spore o splnenie povinnosti nemôže byť prostriedkom na opätovné prehodnocovanie už právoplatne prijatých záverov súdu v predchádzajúcom inom spore o určení vlastníctva.

31. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 aj 2 CSP, stotožňujúc sa v celom rozsahu i s jeho odôvodnením. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Odvolací súd spravidla v takomto svojom rozhodnutí preberá skutkové

a právne závery súdu prvej inštancie. Takýto postup reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú sporovým stranám známe podania, známe napadnuté rozhodnutia (rozsudok alebo uznesenie) a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti

a presvedčivosti rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

32. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, ako sa bránil žalovaný, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, i aké závery zaujal odvolací súd k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

33. Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že jeho judikatúra sa ešte pred nadobudnutím účinnosti CSP zjednotila na názore, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku a len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“ (stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016). Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu druhej vety tohto stanoviska (podľa ktorej záver o skoršom odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu a dnešnom porušení práva na spravodlivý proces má byť skôr výnimočný a týkať sa len prípadov naozaj závažných nedostatkov v argumentácii alebo prípadov, kedy takáto argumentácia úplne chýba) nedotkli, preto ho treba považovať (v už spomenutom rozsahu) aj naďalej za aktuálne. (K možnej aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016 a jej medziach sa vyjadril aj ústavný súd, napr. v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 44/2021, resp. sp. zn. II. ÚS 120/2020).

34. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

35. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj ÚS SR keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

O taký prípad však v danej veci nejde, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody vedúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie.

36. V posudzovanom prípade sa odvolací súd síce stručnejšie, avšak úmerne okolnostiam prípadu v tejto veci a v súlade s § 387 ods. 3 druhej vety CSP vysporiadal s tými odvolacími námietkami žalovaného (neskoršieho dovolateľa), ktoré považoval za relevantné a stotožnením sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie ako celkom dal jasne najavo, že tu nebolo žiadnych podstatných tvrdení, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie. Pretože pre spochybnenie správnosti týchto jeho záverov neboli dôvody, dovolací súd v tomto prípade nevzhladol prípad tzv. zmätočnej vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

37. K tejto časti dovolania je potrebné pre úplnosť uviesť, že tvrdená, dovolacím súdom ale nezistená vada zmätočnosti, ktorá mala spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, nemohla (logicky) súčasne zakladať aj dôvod prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, predstavovaný odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (za ktorej výraz dovolateľ označil stanovisko R 2/2016 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2018 z 28. marca 2019). Otázka, či dovolaním napadnuté rozhodnutie obsahuje alebo naopak neobsahuje dostatok dôvodov na podporu zvoleného spôsobu rozhodnutia, nie je otázkou právnou, ale otázkou výsostne individuálneho posúdenia úplnosti, súdržnosti a objektívnej akceptovateľnosti argumentácie súdu v každej jednotlivjej veci, ktorá ako taká nie je ani spôsobilá zovšeobecnenia (spôsobom, pri ktorom by šlo uzavrieť, že ak v

rozsudku niečo chýba,

je opodstatnený záver o porušení práva na spravodlivý proces a naopak pri absencii inej súčasti odôvodnenia takýto záver už namieste byť nemusí).

38. Dovolací súd z uvedených dôvodov nezistil v danom prípade vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a tým ani prípustnosť a dôvodnosť tejto časti dovolania.

K prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

39. Dovolateľ ďalej prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

40. Podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

41. Podľa ust. § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

42. Dovolací súd uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj otázka procesnoprávna. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (v tejto súvislosti porovnaj rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

43. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

44. V prejednávanej veci sa podľa názoru dovolacieho súdu z dovolania dalo porozumieť, ktorú právnú otázku dovolateľ považuje za takú, od ktorej vyriešenia konkrétnym (či už jedným alebo druhým do úvahy prichádzajúcim) spôsobom záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Za rozhodnú dovolateľ považoval otázku existencie práva správy majetku štátu vo väzbe na zmeny v obsahu tohto inštitútu od čias účinnosti Hospodárskeho zákonníka i so zreteľom na proces tzv. veľkej privatizácie. Dovolateľ však dovolací dôvod nevymedzil spôsobom predpokladaným ust. § 432 CSP a nebolo možné mu dať za pravdu v tom, že by tu mal byť (vo vzťahu k riešeniu dovolaním nastolenej otázky) stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu.

45. Takýto záver je namieste predovšetkým preto, že každé z dovolaní uvádzaných rozhodnutí najvyššieho súdu rieši iný právny problém, čo samo osebe vylučuje možnosť usúdenia na stav rozdielnosti rozhodovacej praxe podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Na stav použiteľnosti ktoréhokoľvek

z označených rozhodnutí, a teda aj prípustnosti dovolania podľa použitého ustanovenia (čo inak platí pre prípady podľa všetkých písmen § 421 ods. 1 CSP), navyše možno usudzovať iba v prípade takej skutkovej a právnej podobnosti nového prípadu s prípadom riešeným v skoršom rozhodnutí (rozhodnutiach), ktorý vzťahnutie skôr vyslovených záverov aj na nový prípad umožňuje. O taký prípad ale pri porovnaní prípadu z prejednávanej veci s prípadmi riešenými v rozhodnutiach uvedených dovolateľom nešlo a ísť nemohlo.

46. Právna veta rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 88/97 (uverejneného tiež v časopise Zo súdnej praxe č. 62/1999) totiž znie: „Nadobúdateľ majetku privatizovaného podľa zák. č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov je univerzálnym právnym nástupcom privatizovaného subjektu“ a toto rozhodnutie rieši otázky spojené s procesom tzv. veľkej privatizácie. Dovedené do dôsledkov však nehovorí nič viac a nič menej než to, že nadobúdateľ majetku v rámci procesu tzv. veľkej privatizácie sa stáva nadobúdateľom všetkých práv a povinností subjektu, ktorý privatizoval, teda že nadobúda všetky práva a povinnosti svojho právneho predchodcu, pričom a contrario (opakom) platí, že nenadobúda tie práva a povinnosti, ktoré jeho právny predchodca v čase privatizácie nemal. V prejednávanej veci však otázka procesu tzv. veľkej privatizácie súdmi nižších inštancií priamo vôbec riešená nebola, keď žiadnej zo sporových strán status nadobúdateľa v tzv. veľkej privatizácii neprislúchal a nižšie súdy sa správne pri argumentácii žalovaného konaním sp. zn. 21C/84/2011 obmedzili na konštatovanie, že výsledok takéhoto konania v neprospech žalovaného aj jeho spoločníka v spore (SAD Poprad) bol vyvrátením obrany žalovaného o nedostatku vecnej (tzv. aktívnej) legitímácie žalobcu. Na jednej strane totiž zamietnutie vlastníckej žaloby malo za následok podržanie si vlastníckeho práva štátu i pretrvanie skoršieho zápisu práv v katastri (vrátane správcovského statusu žalobcu) a na strane druhej záver o neexistencii vlastníckeho práva SAD Poprad bol tiež (nech aj len implicitne vyjadreným) záverom o neexistencii toho práva právneho predchodcu tejto právnickej osoby, od ktorého by vlastnícke právo SAD Poprad ako nadobúdateľa v tzv. veľkej privatizácii šlo odvodiť.

47. Druhé z rozhodnutí uvádzaných dovolaním (rozsudok z 28. novembra 2019 sp. zn. 4 Cdo 196/2019) sa potom týkalo sporu o vlastnícke právo a navzdory nastoleniu otázky spoľahlivosti (hodnovernosti) údajov zapísaných v katastri nehnuteľností ho nešlo považovať za výraz ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, od ktorého sa odvolací súd v prejednávanej veci odklonil. Toto platilo jednak pre nedostatok totožnosti a nesporne odlišné podmienky vzniku práv posudzovaných v jednom a druhom prípade (vlastnícke právo v skoršom prípade a právo správy majetku štátu tentoraz), najmä ale preto, že i v dovolaní akcentovanú otázku správnosti údajov v katastri nehnuteľností (nasvedčujúcich vlastníckemu právu štátu a právu správy na strane žalobcu) neriešil a na jej autoritatívnom vyriešení celkom konkrétnym (avšak žalovanému nekonvenujúcim) spôsobom odvolací súd svoje rozhodnutie v prejednávanej veci nezaložil. Táto otázka bola predmetom rozhodnutia dovolacieho súdu v inom dovolateľom spomínanom a ním spoluinicovanom konaní sp. zn. 21C/84/2011 (vo veci sp. zn. 2Co/98/2013), z ktorého výsledkov súdy nižších inštancií v prejednávanej veci vychádzali. To, že sa v rámci procesu vedúceho k vydaniu ich rozhodnutí odmietli opakovane zaoberať otázkami riešenými (a aj vyriešenými) v už skončenom vlastníckom spore (pokiaľ šlo o nehnuteľnosti, za ktoré sa požadovalo nájomné), pritom nešlo považovať za nič iné, než za rešpektovanie zásady res iudicata (prekážky veci právoplatne rozsúdenej, brániacej jej opätovnému prejednávaniu), rozhodne však nie za porušenie práva na spravodlivý proces a ani za nesprávne právne posúdenie veci zakladajúce prípustnosť dovolania.

48. Dovolací súd len na okraj (obiter dictum) dodáva, že v konaní o žalobe o splnenie povinnosti (napr. o peňažné plnenie, vydanie vecí, vypratanie) právoplatnosť rozsudku o splnenie povinnosti nemožno vzťahovať aj na posúdenie prejudiciálnej otázky vlastníctva (správy) nehnuteľného majetku, keďže bez premietnutia tohto posúdenia predbežnej otázky do výroku rozsudku nemôže dôjsť ani k zmene zápisu (vlastníctva, správy) v katastri nehnuteľností. Naopak, pokiaľ však rozsudku o splnenie povinnosti predchádza určovací spor o vlastníctvo (správu) k nehnuteľnému majetku, v ktorom došlo k vydaniu

žalobe vyhovujúcemu právoplatnému rozsudku o určení žalovaného práva, alebo o zamietnutí určovacej žaloby,

tak je dôvodné z tohto rozsudku o určení práva (zamietnutí určovacej žaloby) vychádzať pri riešení obdobnej prejudiciálnej otázky vlastníctva (správy) k totožnému majetku v konaní medzi totožnými stranami o žalobe (vlastníka/správcu) o splnenie povinnosti (napr. zaplatiť odplatu za užívanie majetku).

49. Podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

50. Podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

51. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dovolací súd nezistil prípustnosť dovolania žalovaného, rozhodol o jeho odmietnutí podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti tvrdiacej vadu podľa § 420 písm. f/ CSP) a podľa ust. § 447 písm. f/ CSP (v časti tvrdiacej vadu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

52. Na záver dovolací súd považuje za potrebné doplniť, že pri rozhodovaní neprihliadal na obsah dovolania datovaného dňom 24. apríla 2020 a súdu prvej inštancie doručeného v prílohe podania z 27. apríla 2020 (č. l. 356, 357 a 367 až 377 spisu), ktorým dovolateľ čiastočne zmenil dôvody pôvodného dovolania, a ktoré podal až po uplynutí lehoty na podanie dovolania. Okrem toho, že prípadné prihliadnutie aj na takéto podanie by založilo ďalší dôvod odmietnutia dovolania v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúci vo vnútornej rozpornosti dovolania (pre vyvodzovanie jeho prípustnosti súčasne z § 421

ods. 1 písm. a/ aj písm. c/ CSP), dovolací súd sa predovšetkým stotožňuje s tou interpretáciou ustanovení § 1 a § 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, podanou súdom prvej inštancie v jeho uznesení zo 16. júla 2020 č. k. 16Cb/162/2011-391, podľa ktorej v prejednávanej veci došlo k uplynutiu lehoty na dovolanie ešte pred účinnosťou zákona č. 62/2020 Z. z. (dňom jeho vyhlásenia 27. marca 2020) a predĺženie lehoty spôsobom predpokladaným v jeho § 1 písm. b/ vylúčilo ustanovenie § 2 ods. 1, výslovne upravujúce, že pre lehoty ustanovené zákonom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom stranami platí len § 1 písm. a/.

53. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá a § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP).

54. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.